Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17.12.2020, sp. zn. 25 Cdo 171/2019, ECLI:CZ:NS:2020:25.CDO.171.2019.1

Číslo: 84/2021

Právní věta:

Právní vztahy, z nichž vyplývá právo poškozeného na pojistné plnění podle § 6 a § 24 zákona č. 168/1999 Sb. i postižní právo České kanceláře pojistitelů podle § 10 i § 24 odst. 9 tohoto zákona, se posuzují podle zákona č. 168/1999 Sb. ve znění účinném k datu škodní události.

Vznikla-li škoda vlastníku (provozovateli) nepojištěného vozidla při provozu jeho vozidla, které řídila jiná osoba, jež také odpovídá za škodu, má vlastník právo na plnění z garančního fondu pouze v rozsahu nároku na náhradu škody na zdraví (včetně náhrady nákladů vynaložených na péči hrazenou z veřejného zdravotního pojištění a regresního nároku podle § 6 odst. 4 tohoto zákona), již může uplatnit vůči České kanceláři pojistitelů podle § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., avšak jen v rozsahu, v němž za škodu tato jiná osoba (řidič) odpovídá.

Poškozený provozovatel, jemuž vznikl podle § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. nárok na plnění z garančního fondu, ale současně podle § 24 odst. 9 téhož zákona povinnost nahradit toto plnění České kanceláři pojistitelů, nemá právo na výplatu plnění z garančního fondu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 17.12.2020

Spisová značka: 25 Cdo 171/2019

Číslo rozhodnutí: 84

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody, Pojištění odpovědnosti za škodu

Předpisy: § 24 odst. 2 písm. b) předpisu č. 168/1999Sb.
§ 24 odst. 9 předpisu č. 168/1999Sb.
§ 427 obč. zák.
§ 430 odst. 1 obč. zák.
§ 441 obč. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobce v rozsahu, v němž byl výrokem I rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2018, sp. zn. 70 Co 251/2018, potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4

ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. 41 C 207/2016, ve věci samé ohledně částek 1 212,50 Kč a 25 887,75 Kč; jinak dovolání zamítl.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 24. 4. 2018, č. j. 41 C 207/2016-356, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal plnění z garančního fondu odpovídajícího nárokům na zaplacení bolestného ve výši 217 380 Kč, náhrady za ztížení společenského uplatnění ve výši 8 284 500 Kč, náhrady znalečného ve výši 1 212,50 Kč, ošetřovného za období od 24. 7. 2013 do 31. 12. 2015 ve výši 1 148 147,50 Kč a za období od 1. 1. 2016 až do dožití ve formě měsíční renty, náhrady cestovních nákladů ve výši 25 887,75 Kč, náhrady nákladů léčby ve výši 563 547,30 Kč, náhrady škody ve výši 503 526,01 Kč, náhrady za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti za období od 24. 7. 2013 do 7. 3. 2014 ve výši 51 311,88 Kč a za období od 1. 1. 2016 do doby, než bude žalobci přiznán starobní důchod nebo dovrší věku 65 let (všechny nároky byly požadovány s příslušenstvím), uložil žalobci povinnost zaplatit žalované částku 1 154 675 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 4. 5. 2017 do zaplacení a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze skutkových zjištění, že žalobce na jaře 2013 koupil od T. B. motocykl, k němuž neuzavřel smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou jeho provozem. Dne 24. 7. 2013 odjel žalobce, který měl v tu dobu pravomocný zákaz řízení motorových vozidel, na tomto motocyklu na koupaliště, kde konzumoval alkoholické nápoje a psychotropní látky. Téhož dne večer žalobce jako spolujezdec bez ochranné přilby cestoval na svém motocyklu domů, přičemž motocykl řídil D. P., který nebyl držitelem řidičského průkazu a byl pod vlivem alkoholu. Při této cestě došlo k nehodě, při níž řidič vjel do pravého příkopu a narazil do stromu. Řidič D. P. při nehodě zemřel a žalobce utrpěl závažnou újmu na zdraví s trvalými následky (vigilní coma). Po právní stránce soud vycházel z právní úpravy účinné ke dni dopravní nehody a dospěl k závěru, že žalobce jako provozovatel dopravního prostředku nese objektivní odpovědnost za škodu podle § 427 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), byť motocykl v době nehody neřídil, neboť jako provozovatel se z odpovědnosti za škodu nevyvinil ve smyslu § 430 odst. 1 věta první obč. zák., když užití motocyklu třetí osobou svou nedbalostí umožnil tím, že nepojištěný motocykl, který tak nebyl způsobilý k provozu, přivezl na koupaliště a požíváním alkoholu se přivedl do stavu, kdy nebyl schopen zabránit použití motocyklu třetí osobou. Soud uzavřel, že žalobce je osobou bez pojištění odpovědnosti podle § 24 zákona č. 168/1999 Sb., ve znění účinném v době škodní události, jež jako provozovatel motocyklu podle § 427 obč. zák. nese za škodu objektivní odpovědnost. Dovodil dále, že osoba, které má být poskytnuto plnění z garančního fondu, nemůže být totožná s osobou bez pojištění odpovědnosti, která za způsobenou škodu odpovídá a vůči níž má žalovaná regresní nárok. Došlo by tak k absurdní situaci, kdy žalobce by byl příjemcem plnění z garančního fondu jako poškozený, ale současně i osobou, která by měla takto poskytnuté náklady hradit. Takový výklad odporuje smyslu právního předpisu, a proto žalobu zamítl. Ohledně vzájemné žaloby uzavřel, že žalovaná zaplatila žalobci z garančního fondu částku 1 154 675 Kč, ačkoli na takové plnění z výše uvedených důvodů neměl právo, a proto mu vznikl neoprávněný majetkový prospěch podle § 451 obč. zák., který je povinen vrátit.

2. K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 9. 2018, č. j. 70 Co 251/2018-404, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, s nimiž se zcela ztotožnil, a dospěl i ke stejným právním závěrům. Odkázal na argumenty soudu prvního stupně a shrnul, že žalobce jakožto osoba bez pojištění odpovědnosti, která (spolu)zavinila dopravní nehodu, nemůže být současně poškozeným, kterému by podle § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. náleželo plnění z garančního fondu, a proto není nárok žalobce po právu. Zcela se ztotožnil i se závěrem soudu prvního stupně, že žalobci plněním žalované vzniklo bezdůvodné obohacení.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

3. Proti výroku, jímž odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, podal žalobce dovolání, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na řešení otázek hmotného práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo které dosud nebyly dovolacím soudem vyřešeny. Jako dosud neřešenou předkládá otázku výkladu § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. při posouzení nároku poškozeného provozovatele nepojištěného vozidla, které v době nehody řídila jiná osoba, na plnění z garančního fondu, a namítá nesprávnost právního závěru odvolacího soudu. S odkazem na znění tohoto ustanovení zdůraznil, že kdyby zákonodárce zamýšlel, aby osoba bez pojištění neměla nárok na plnění z garančního fondu, výslovně by to specifikoval v § 24 odst. 10 zákona č. 168/1999 Sb. Navíc § 24 odst. 6 zákona č. 168/1999 Sb. ukládá povinnost poskytovat poškozenému plnění podle § 24 odst. 2 za stejných podmínek, jako poskytuje plnění pojistitel, a to včetně aplikace § 7 zákona č. 168/1999 Sb. Podle § 7 odst. 2 tohoto zákona má vlastník vozidla, jemuž byla způsobena újma provozem jeho vozidla, které řídila jiná osoba, právo na odškodnění újmy na zdraví. Jedná se o speciální situaci a režim odškodnění, který je nutné aplikovat nejen v případech, kdy bylo vozidlo škůdce pojištěno, ale rovněž i v případech újmy způsobené provozem nepojištěného vozidla, jak vyplývá právě z § 24 odst. 6 zákona č. 168/1999 Sb. Opačný výklad by vedl k nedůvodné diskriminaci těch poškozených, kterým byla, často i bez jejich zavinění, způsobena újma provozem nepojištěného vozidla. Odklon od ustálené rozhodovací praxe spatřuje dovolatel ve vadném řešení otázky regresního nároku žalované podle § 24 odst. 9 zákona č. 168/1999 Sb. Zdůraznil, že žalovaná poskytla žalobci plnění ze zákonného důvodu, který však neodpadl, neboť je nutno rozlišit dva skutkové děje, a to příjezd žalobce na koupaliště na nepojištěném motocyklu, který zabezpečil a klíče schoval, a svévolné zahájení jízdy na tomto motocyklu řidičem D. P. bez vědomí a souhlasu žalobce, který jízdu na motocyklu vedoucí k dopravní nehodě nenastoupil dobrovolně, ale byl na motocykl usazen ve stavu těžké opilosti a bez svého souhlasu připoután k řidiči osuškami. Závěr soudu, že užití motocyklu žalobce umožnil svou nedbalostí, tak opomíjí skutkový děj a je v rozporu s judikaturou (sp. zn. 25 Cdo 4729/2008). Výklad soudu by nadto vedl k odepření zdravotní péče a porušení práva na ochranu zdraví a života žalobce, jež mu zaručuje čl. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 6 a 31 Listiny, a byly by porušeny zásady, na kterých spočívá soukromé právo, a to § 1 až 14 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe rovněž při právním hodnocení časové působnosti zákona č. 168/1999 Sb. při aplikaci § 24 odst. 9, kdy v případě, že by žalovaná měla právo na regresní plnění, měla by se použít právní úprava platná a účinná v době vyplacení plnění z garančního fondu, neboť regresní nárok je tzv. originárním právem, které není časově svázáno s původním nárokem poškozeného na náhradu újmy (viz sp. zn. 25 Cdo 1438/2007 a rozhodnutí ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4183/2008) a vzniká až výplatou plnění z garančního fondu. Navíc s účinností od 1. 1. 2018 byla výše regresního plnění ohraničena částkou maximálně 300 000 Kč za předpokladu, že poškozený neporušil žádné z pravidel uvedených v § 10 zákona č. 168/1999 Sb., přičemž žalobce tato pravidla neporušil. Jím uplatněné nároky mnohonásobně převyšují nejen aktuálně nejvyšší možnou hranici regresního nároku, ale i nárok uplatněný žalovanou v projednávané věci. Žalovaná by tak maximálně mohla svůj regresní nárok navýšený o jeho novou zákonnou limitaci započíst vůči uplatněným nárokům žalobce, ale jeho další nároky a vzniklý rozdíl by již měla žalobci uhradit. Žalobce pak spatřuje odklon od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu i v nesprávné aplikaci § 118a o. s. ř., neboť soud důkazní břemeno k prokázání vlastnictví motocyklu, jež spočívalo na žalované, přenesl na žalobce. Dovolatel navrhl, aby dovolací soud vydané rozsudky zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

III.
Přípustnost dovolání

4. Nejvyšší soud posoudil dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, (dále jen „o. s. ř.“) a jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř.

5. Dovolání je přípustné pro řešení otázky, zda a za jakých podmínek má osoba bez pojištění odpovědnosti (provozovatel) v případě, že škoda byla způsobena jeho nepojištěným vozidlem, jež řídila jiná osoba, právo na plnění z garančního fondu podle § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., jestliže je současně povinna toto plnění České kanceláři pojistitelů (dále též jen „Kancelář“) nahradit podle § 24 odst. 9 tohoto zákona, a rovněž otázky, jaké znění zákona č. 168/1999 Sb. je rozhodné pro posouzení uplatněných nároků obou účastníků, jež dosud v rozhodovací praxi dovolacího soudu nebyly vyřešeny. Dovolací soud se nejprve zabýval otázkou rozhodného znění zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla) – dále též jen „zákon č. 168/1999 Sb.“

IV.
Důvodnost dovolání

6. Dovolatel spatřoval nesprávnost právního závěru odvolacího soudu v tom, že zejména při posuzování regresního nároku postupoval podle zákona č. 168/1999 Sb. ve znění účinném k datu škodní události, a nikoli podle tohoto zákona ve znění novely provedené zákonem č. 293/2017 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2018.

7. Citovaná novela – zákon č. 293/2017 Sb. nemá žádná přechodná ustanovení a v takovém případě platí zásada obecné přípustnosti nepravé retroaktivity. Jinak řečeno, platí nepravá retroaktivita, což znamená, že od účinnosti novely se i právní vztahy vzniklé podle zrušené právní normy řídí právní normou novou, avšak vznik právních vztahů existujících před nabytím účinnosti nové právní normy, právní nároky, které z těchto vztahů vznikly, jakož i vykonané právní úkony, se řídí zrušenou právní normou. Je podstatné, že novelizovaným zákonem je zákon o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, tedy zákon, jenž upravuje povinné škodové pojištění. Podle většinového názoru vzniká právní vztah z pojištění již dnem uzavření pojistné smlouvy bez ohledu na to, zda některá práva a povinnosti vzniknou až později, a proto se za rozhodný okamžik pro určení právního režimu pojistné smlouvy považuje okamžik jejího uzavření. Nebylo by totiž logické, kdyby se práva a povinnosti z porušení smluv uzavřených před účinností zákona řídily dosavadními právními předpisy, ovšem smlouvy jako takové novou právní úpravou (srov. Jandová, L., Šlauf, P., Svejkovský, J. Pojištění v novém občanském zákoníku. Komentář, 1. vydání, Praha C. H. Beck, 2014, s. 10). Byť byl tento názor vyjádřen ohledně právního vztahu z pojištění založeného smlouvou, není důvodu, aby neplatil i v pojistných vztazích vzniklých jiným způsobem (např. ze zákona).

8. I dovolací soud ve své judikatuře (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 12. 2006, sp. zn. 20 Cdo 3469/2006, nebo rozsudek ze dne 14. 1. 2009, sp. zn. 32 Odo 1659/2006, na něž poukázal v bodě 61 odůvodnění svého rozsudku soud prvního stupně) dovodil, že určujícím pro posouzení toho, zda se právní vztah řídí dosavadními předpisy či nikoli, je okamžik vzniku tohoto vztahu. Je nepochybné, že práva a povinnosti z tohoto vztahu vzniklé se musí řídit z časového hlediska stejnou právní úpravou, neboť nelze připustit, aby na různé nároky vzniklé z téhož právního vztahu byla z časového hlediska aplikována různá právní úprava, zvlášť když se jedná o úpravu komplexně řešenou v jednom ustanovení příslušného právního předpisu (§ 24 zákona č. 168/1999 Sb.). Tento výklad je na místě tím spíše, že změna zákona č. 168/1999 Sb. zákonem č. 293/2017 Sb. byla podle důvodové zprávy motivována snahou, aby se na financování garančního fondu podíleli především ti, kdo neplní svou povinnost sjednat a udržovat pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Z toho důvodu byla touto novelou nově zakotvena povinnost vlastníka vozidla (se solidární povinností

provozovatele vozidla, jde-li o rozdílné subjekty) hradit Kanceláři příspěvek za každý den porušení povinnosti pojistit vozidlo (§ 4 novelizovaného znění), který by byl jedním ze zdrojů financování garančního fondu, přičemž výše příspěvku by vždy měla být podstatně vyšší než běžné pojistné u komerční pojišťovny z důvodu zachování dostatečné motivace k uzavírání standardního povinného pojištění odpovědnosti. V návaznosti na tuto změnu úpravy bylo změněno i znění § 24 odst. 9 zákona č. 168/1999 Sb. omezením náhrady, jíž jsou povinni Kanceláři plnit osoby bez pojištění odpovědnosti. I z tohoto důvodu nelze připustit, aby regresní nárok, jenž se váže ke škodní události vzniklé za účinnosti zákona č. 168/1999 Sb. ve znění před novelou provedenou zákonem č. 293/2017 Sb., byl posuzován podle znění účinného od 1. 1. 2018, neboť tak by byl povinný k regresnímu nároku nedůvodně zvýhodněn tím, že nebyl povinen platit příspěvek podle § 4 novelizovaného znění.

9. Jestliže pojistná smlouva (v rozporu se zákonem) nebyla uzavřena, má poškozený podle § 24 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb. právo, aby mu Kancelář za osobu bez pojištění odpovědnosti poskytla plnění z garančního fondu. Tím vzniká mezi poškozeným a Kanceláří právní vztah z pojištění, a to dnem, kdy došlo ke škodní události, bez ohledu na to, zda a kdy budou nároky od tohoto vztahu se odvíjející uplatněny. Současně však vzniká mezi Kanceláří a osobou za škodu odpovědnou právní vztah spočívající v postižním právu Kanceláře (§ 24 odst. 9 zákona č. 168/1999 Sb.) pro případ vyplacení plnění poškozenému, neboť i toto právo má svůj původ ve škodní události (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3905/2008, publikovaný pod č. 38/2012 Sb. rozh. obč.). Odvíjejí-li se oba tyto úzce provázané právní vztahy od jedné události, je nutno je právně posuzovat podle stejné právní normy, jež byla účinná v době jejich vzniku, tedy ke dni škodní události.

10. Tento výklad se neodchyluje od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolací soud v řadě rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1468/2007, Soubor C 7226, ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. 25 Cdo 799/2006, ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. 25 Cdo 4724/2007, ze dne 31. 5. 2011, sp. zn. 23 Cdo 452/2010, nebo ze dne 28. 11. 2012, sp. zn. 32 Cdo 4765/2010) vyslovil, že postižní právo Kanceláře vůči osobě odpovědné za škodu má povahu originárního nároku jenž se promlčuje podle § 101 obč. zák. v obecné tříleté promlčecí době běžící ode dne, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé. Zabýval se tak druhem uplatněného nároku a jeho promlčením, přičemž okamžik, kdy právo mohlo být vykonáno poprvé, je třeba odlišovat od vzniku právního vztahu. Ostatně i zde lze odkázat na již citovaný rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3905/2008, v němž uvedl, že na jeho závěrech (týkajících se povinnosti dědiců zaplatit regresní nárok vzniklý Kanceláři za života jejich právního předchůdce, byť pojistné plnění poškozenému Kancelář vyplatila až po jeho smrti) nic nemění, že judikatura (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. 25 Cdo 4724/2006) dovodila (pro účely posouzení počátku a délky promlčecí doby), že Kancelář může své postižní právo uplatnit teprve poté, co plnění z garančního fondu poskytla. Tímto rozsudkem byly rovněž překonány závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2009, sp. zn. 25 Cdo 1438/2008, a usnesení ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4183/2008, na něž dovolatel odkazuje.

11. Lze tak uzavřít, že právní vztahy, z nichž vyplývá právo poškozeného na pojistné plnění podle § 6 a § 24 zákona č. 168/1999 Sb. i postižní právo České kanceláře pojistitelů podle § 10 i § 24 odst. 9 citovaného zákona, se posuzují podle zákona č. 168/1999 Sb. ve znění účinném k datu škodní události. Soudy nižších stupňů tak při řešení právní otázky posouzení rozhodného znění zákona o pojištění z provozu vozidla nepochybily. V dalším textu je pod označením „zákon č. 168/1999 Sb.“ míněn tento zákon ve znění účinném k datu škodní události (ke dni 24. 7. 2013).

12. Dovolací soud se dále zabýval otázkou, zda a za jakých podmínek má osoba bez pojištění odpovědnosti v případě, že škoda byla způsobena jeho nepojištěným vozidlem, jež řídila jiná osoba, právo na plnění z garančního fondu podle § 24 zákona č. 168/1999 Sb.

13. Podle § 420 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 – dále jen „obč. zák." (z hlediska občanského práva hmotného se podle § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, věc posuzuje podle dosavadních předpisů, neboť k události, z níž škoda vznikla, došlo před 1. 1. 2014) každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Podle odst. 3 tohoto ustanovení se odpovědnosti zprostí ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil.

14. Podle § 427 odst. 1 obč. zák. fyzické a právnické osoby provozující dopravu odpovídají za škodu vyvolanou zvláštní povahou tohoto provozu. Podle odst. 2 tohoto ustanovení stejně odpovídá i jiný provozovatel motorového vozidla, motorového plavidla, jakož i provozovatel letadla.

15. Podle § 430 odst. 1 obč. zák. místo provozovatele odpovídá ten, kdo použije dopravního prostředku bez vědomí nebo proti vůli provozovatele. Provozovatel odpovídá společně s ním, jestliže takové užití dopravního prostředku svou nedbalostí umožnil.

16. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. se pojištění odpovědnosti podle tohoto zákona vztahuje na každou osobu, která odpovídá za škodu způsobenou provozem vozidla uvedeného v pojistné smlouvě.

17. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. pojistitel nehradí

a) škodu, kterou utrpěl řidič vozidla, jehož provozem byla škoda způsobena,

b) škodu podle § 6 odst. 2 písm. b) a c), za kterou pojištěný odpovídá svému manželu nebo osobám, které s ním v době vzniku škodné události žily ve společné domácnosti, s výjimkou škody podle § 6 odst. 2 písm. c), jestliže tato škoda souvisí se škodou podle § 6 odst. 2 písm. a),

c) škodu na vozidle, jehož provozem byla škoda způsobena, jakož i na věcech přepravovaných tímto vozidlem, s výjimkou škody způsobené na věci, kterou měla tímto vozidlem přepravovaná osoba v době škodné události na sobě nebo u sebe, a to v rozsahu, v jakém pojištěný za škodu odpovídá,

d) škodu podle § 6 odst. 2 písm. b) a c) vzniklou mezi vozidly jízdní soupravy tvořené motorovým a přípojným vozidlem, jakož i škodu na věcech přepravovaných těmito vozidly, nejedná-li se o škodu způsobenou provozem jiného vozidla,

e) škodu vzniklou manipulací s nákladem stojícího vozidla,

f) náklady vzniklé poskytnutím léčebné péče, dávek nemocenského pojištění (péče) nebo důchodů z důchodového pojištění v důsledku škody na zdraví nebo usmrcením, které utrpěl řidič vozidla, jehož provozem byla tato škoda způsobena,

g) škodu způsobenou provozem vozidla při jeho účasti na organizovaném motoristickém závodu nebo soutěži, s výjimkou škody způsobené při takovéto účasti, jestliže je řidič při tomto závodu nebo soutěži povinen dodržovat pravidla provozu na pozemních komunikacích,

h) škodu vzniklou provozem vozidla při teroristickém činu nebo válečné události, jestliže má tento provoz přímou souvislost s tímto činem nebo událostí.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení byla-li škoda způsobena vlastníku vozidla provozem jeho vozidla, které v době vzniku škody řídila jiná osoba, nebo osobě, která s vozidlem, jehož provozem byla této osobě škoda způsobena, oprávněně nakládá jako s vlastním nebo se kterým oprávněně vykonává právo pro sebe, a jestliže v době vzniku škody řídila vozidlo jiná osoba, je pojistitel povinen uhradit

tomuto vlastníku nebo této osobě pouze škodu podle § 6 odst. 2 písm. a) včetně náhrady nákladů vynaložených na péči hrazenou z veřejného zdravotního pojištění a regresního nároku podle § 6 odst. 4.

18. Podle § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. poskytuje kancelář z garančního fondu poškozenému plnění za škodu způsobenou provozem vozidla, za kterou odpovídá osoba bez pojištění odpovědnosti, byl-li provoz tohoto vozidla podmíněn pojištěním odpovědnosti podle tohoto zákona.

Podle odst. 4 věta prvá tohoto ustanovení má poškozený právo uplatnit nárok na plnění podle odstavce 2 písm. b), c) a g) proti Kanceláři za stejných podmínek, za nichž by mohl uplatnit nárok na plnění proti pojistiteli (§ 9).

Podle odst. 9 tohoto ustanovení výplatou plnění z garančního fondu vzniká Kanceláři právo vůči tomu, kdo odpovídá za škodu podle odstavce 2 písm. a), b) a g), na náhradu toho, co za něho plnila včetně nákladů na jinou osobu pověřenou Kanceláří vyřízením případu a poskytnutím plnění poškozenému nebo uplatněním tohoto práva; odpovídá-li za škodu více osob, pak za takovou pohledávku Kanceláře odpovídají tyto osoby společně a nerozdílně. Vůči pohledávce Kanceláře na náhradu podle věty prvé jsou solidárními dlužníky provozovatel a řidič vozidla, jehož provozem byla způsobena škoda; řidič pouze tehdy, pokud za škodu odpovídá. Nelze-li určit provozovatele, je solidárním dlužníkem vůči pohledávce Kanceláře vlastník vozidla. To neplatí pro vlastníka vozidla, jehož pojištění odpovědnosti zaniklo podle § 12 odst. 1 písm. d).

Podle odst. 10 písm. b) tohoto ustanovení se z garančního fondu neposkytuje plnění za škody podle § 7.

19. Judikatura Nejvyššího soudu je dlouhodobě ustálena v závěru, že poškozený má právo na náhradu škody způsobené provozem motorového vozidla jak vůči provozovateli dopravního prostředku, který odpovídá podle § 427 a násl. obč. zák. na základě objektivního principu, tak vůči řidiči, na základě odpovědnosti založené na presumovaném zavinění podle § 420 odst. 1 obč. zák., pokud způsobil škodu zaviněným porušením právní povinnosti, nejde-li o případ uvedený v § 420 odst. 2 obč. zák. (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. 25 Cdo 990/2008, ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. 25 Cdo 3578/2006, nebo ze dne 17. 10. 2013, sp. zn. 23 Cdo 2799/2013). Z toho vyplývá, že právo na náhradu škody vůči řidiči má i provozovatel, jestliže mu v souvislosti s provozem jeho vozidla vznikla škoda zaviněným porušením povinností řidiče. Toto právo je však dáno pouze v tom rozsahu, v němž řidič za škodu podle § 420 obč. zák. odpovídá. Tedy v rozsahu, v jakém je dána příčinná souvislost, což je vyloučeno rozsahem tzv. spoluzpůsobení škody poškozeným ve smyslu § 441 obč. zák. Byla-li totiž škoda způsobena také (či výlučně) jednáním poškozeného, je v tomto rozsahu vyloučena odpovědnost škůdce, neboť chybí jeden ze základních předpokladů odpovědnosti za škodu, a to příčinná souvislost mezi vznikem škody a protiprávním jednáním škůdce (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2008, sp. zn. 25 Cdo 657/2006, Soubor C 6063, usnesení ze dne 15. 7. 2008, sp. zn. 25 Cdo 1500/2006, nebo usnesení ze dne 21. 12. 2010, sp. zn. 25 Cdo 3272/2008, Soubor C 9377).

20. Uvedené závěry o odpovědnosti za škodu se promítají i do zákona o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Jestliže se podle § 2 písm. f) zákona č. 168/1999 Sb. pro účely tohoto zákona rozumí pojištěným ten, na jehož odpovědnost za škodu se pojištění odpovědnosti vztahuje, a podle § 6 odst. 1 cit. zákona se pojištění odpovědnosti za škodu vztahuje na každou osobu, která odpovídá za škodu způsobenou provozem vozidla uvedeného v pojistné smlouvě, je třeba za pojištěného považovat nejen provozovatele vozidla, ale i osobu odlišnou od provozovatele, která vozidlo tohoto provozovatele v době dopravní nehody řídila a za škodu odpovídá. Pojištění odpovědnosti za škodu podle citovaného zákona tak dopadá jak na odpovědnost provozovatele vozidla podle § 427 a násl. obč. zák., tak i na osoby odpovídající za škodu podle § 420 obč. zák.,

například na řidiče vozidla (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu, např. rozsudek ze dne 20. 7. 2010, sp. zn. 32 Cdo 2875/2009, usnesení ze dne 5. 2. 2008, sp. zn. 25 Cdo 1957/2006, nebo rozsudky ze dne 13. 8. 2008, sp. zn. 25 Cdo 2871/2007, ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4321/2008, či ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4173/2009), a to bez ohledu na to, zda je poškozeným třetí osoba nebo vlastník – provozovatel vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2004, sp. zn. 25 Cdo 328/2003).

21. Totéž platí i v případě, že k vozidlu, kterým byla způsobena škoda, nebyla uzavřena smlouva o pojištění odpovědnosti za škodu z provozu vozidla. Za osobu bez pojištění odpovědnosti je totiž nutno považovat osobu, která za škodu odpovídá, nikoliv pouze osobu, která nesplní povinnost uzavřít pojistnou smlouvu ve smyslu § 4 zákona č. 168/1999 Sb. (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. 32 Cdo 2837/2007, nebo ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 23 Cdo 648/2009). Jestliže za škodu vzniklou při dopravní nehodě odpovídá i řidič zaviněným porušením povinností (§ 420 obč. zák.), má provozovatel, jemuž při této nehodě vznikla škoda, a je tak poškozeným ve smyslu § 2 písm. g) zákona č. 168/1999 Sb., právo uplatnit nárok na plnění z garančního fondu přímo vůči Kanceláři podle § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., neboť Kancelář je povinna poskytnout plnění i za řidiče, avšak jen v rozsahu jeho odpovědnosti. Jinak řečeno, poškozený provozovatel nárok nemá v rozsahu, v němž se na vzniku škody spolupodílel on sám (§ 441 obč. zák.).

22. Ustanovení § 24 odst. 10 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. plnění z garančního fondu poškozenému vlastníku vozidla, který v době nehody vozidlo neřídil, nevylučuje, pouze je omezuje v rozsahu plnění jen na některé nároky. To vyplývá z § 7 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., kde je zakotvena výjimka z výluk pojistného plnění právě pro případ, kdy vznikla škoda vlastníku vozidla, který při škodní události vozidlo neřídil. Podle tohoto ustanovení má vlastník vozidla právo pouze na náhradu škody na zdraví v rozsahu a výši podle občanského zákoníku [§ 6 odst. 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb.] včetně náhrady nákladů vynaložených na péči hrazenou z veřejného zdravotního pojištění a regresního nároku podle § 6 odst. 4 tohoto zákona.

23. Lze tedy uzavřít, že vznikla-li škoda vlastníku (provozovateli) nepojištěného vozidla při provozu jeho vozidla, které řídila jiná osoba, jež také odpovídá za škodu, má vlastník právo na plnění z garančního fondu pouze v rozsahu nároku na náhradu škody na zdraví (včetně náhrady nákladů vynaložených na péči hrazenou z veřejného zdravotního pojištění a regresního nároku podle § 6 odst. 4 tohoto zákona), jíž může uplatnit vůči České kanceláři pojistitelů podle § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., avšak jen v rozsahu, v němž za škodu tato jiná osoba (řidič) odpovídá.

24. V projednávané věci na základě skutkových závěrů (jež podle § 241a odst. 1 o. s. ř. nepodléhají dovolacímu přezkumu) nese odpovědnost za vznik škody podle § 420 obč. zák. zemřelý řidič, který dopravní nehodu způsobil neopatrnou jízdou a za porušení právních povinností (řídil motocykl, ačkoli nebyl držitelem řidičského průkazu a navíc pod vlivem alkoholu), ale současně nese i objektivní odpovědnost podle § 427 obč. zák. žalobce, jenž byl v době nehody vlastníkem i provozovatelem motocyklu.

25. Dovolatel namítá, že se soudy odchýlily od ustálené rozhodovací praxe při posouzení spoluodpovědnosti žalobce za škodu podle § 430 obč. zák., neboť žalobce motocykl po příjezdu na koupaliště zabezpečil, klíče schoval, a že D. P. zahájil jízdu na motocyklu svévolně, bez vědomí a souhlasu žalobce, který jízdu nenastoupil dobrovolně, ale byl na motocykl usazen ve stavu těžké opilosti a bez svého souhlasu připoután k řidiči osuškami. Jedná se však o námitky týkající se nesouhlasu se skutkovými závěry odvolacího soudu. V podstatě se dovolatel domáhá přezkumu skutkových závěrů, z nichž vychází napadené rozhodnutí, přičemž na odlišném skutkovém stavu buduje své vlastní, od odvolacího soudu odlišné právní posouzení a uplatňuje tím jiný než přípustný dovolací důvod podle § 241a o. s. ř., podle něhož lze dovolání podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Námitky proti zjištěnému

skutkovému stavu nejsou předmětem dovolacího přezkumu a ani nezakládají přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod č. 4/2014 Sb. rozh. obč.). Dovolací soud neshledal ve způsobu, jakým soud prvního stupně dokazování prováděl, žádné vady ve smyslu § 242 odst. 3 o. s. ř. Ostatně dovolatel takové vady ani nenamítal, kromě námitek odklonu od ustálené judikatury při poučení žalobce podle § 118a o. s. ř. Tato námitka důvodná není, neboť poučení žalobce podle § 118a o. s. ř. nechť uvede tvrzení a navrhne důkazy k tomu, na základě jakého titulu motocykl užíval, když tvrdil, že není jeho vlastníkem, nevybočuje z mezí jeho důkazního břemene, a není tak v rozporu s ustálenou praxí dovolacího soudu.

26. Právní závěr odvolacího soudu (odvíjející se od zjištěného skutkového stavu), že se žalobce odpovědnosti za škodu podle § 430 odst. 1 obč. zák. nezprostil, odpovídá rozhodovací praxi dovolacího soudu (srov. např. rozhodnutí NS SSR ze dne 23. 11. 1983, sp. zn. Cpj. 10/83, publikované pod č. 3/1984 Sb. rozh. obč., nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2003, sp. zn. 25 Cdo 214/2002) a dovolání ohledně tohoto dovolacího důvodu není proto podle § 237 o. s. ř. přípustné.

27. Jestliže za škodu odpovídá i řidič D. P., měl by žalobce právo na plnění z garančního fondu podle § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb. v rozsahu, v němž se na vzniku škody nespolupodílel (§ 441 obč. zák.). Byť se soudy (vzhledem ke svému právnímu názoru) otázkou spoluzpůsobení škody žalobcem nezabývaly, lze na základě skutkových zjištění dovodit, že jsou dány okolnosti svědčící o spoluzpůsobení škody žalobcem. Jde o okolnosti na jeho straně jakožto spolujezdce, neboť jízdu na motocyklu podstoupil, ačkoli byl opilý a při jízdě neměl helmu, avšak i o další okolnosti, jež mu lze přičítat, jako je svěření vozidla osobě nezpůsobilé, která nebyla oprávněna řídit motorové vozidlo, a navíc byla pod vlivem alkoholu, přičemž spoluodpovědnost za škodu by byla dána, jestliže byl žalobci znám některý z těchto nedostatků na straně řidiče. Podle již ustálené judikatury dovolacího soudu v případě, že by uvedené okolnosti podstatně přispěly ke vzniku škodlivého následku, mohl by se podíl poškozeného na vzniklé škodě blížit jedné polovině (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2451/2007, Soubor C 7833, ze dne 26. 10. 2010, sp. zn. 23 Cdo 3604/2010, Soubor C 8996, nebo ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 25 Cdo 91/2010, Soubor C 9409). Lze shrnout, že žalobce by měl z garančního fondu právo na plnění pouze nároků na náhradu škody na zdraví, a to v tom (procentním) rozsahu, v němž za škodu odpovídal řidič D. P..

28. Dovolatel dále namítá odklon od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu při posouzení nároku na náhradu poskytnutého plnění uplatněného vzájemnou žalobou. Poukazuje-li dovolatel na to, že plnění z garančního fondu mu bylo žalovanou poskytnuto v souladu s § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., neboť motocykl po příjezdu na koupaliště řádně zabezpečil proti neoprávněnému užití a jízdu na něm nepodstoupil dobrovolně, buduje na jiných skutkových závěrech, než k nimž dospěly soudy nižších stupňů, vlastní, od soudů odlišné právní posouzení. Uplatňuje tak jiný než přípustný dovolací důvod, neboť skutkovým stavem, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, je dovolací soud vázán (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

29. Se závěrem odvolacího soudu, že žalovaná žalobci poskytla plnění z garančního fondu bez právního důvodu, a má tak nárok na vydání bezdůvodného obohacení, lze souhlasit, bylo-li mu poskytnuto plnění v rozsahu, v němž není dána odpovědnost řidiče za škodu ve smyslu § 420 obč. zák., tedy v rozsahu, v němž si žalobce škodu na zdraví spoluzpůsobil; a rovněž bylo-li mu poskytnuto plnění, jež nemělo charakter náhrady škody na zdraví, neboť podle § 24 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 7 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb. na náhradu jiného druhu škody právo nemá.

30. Ve zbývajícím rozsahu, tedy v rozsahu, v němž za škodu odpovídá řidič, bylo žalobci sice plněno v souladu s § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., avšak toto plnění je povinen Kanceláři nahradit. Podle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla totiž tomu, že se pojištění

odpovědnosti vztahuje na každou osobu, která odpovídá za škodu, odpovídá i tzv. postižní právo Kanceláře, splní-li svoji povinnost poskytnout oprávněné osobě plnění z garančního fondu za škodu způsobenou provozem nepojištěného vozidla. Kancelář může požadovat celou náhradu toho, co plnila, neboť nárok na postih je odvozen od skutečnosti, že ohledně vozidla, jímž byla způsobena škoda, nebylo sjednáno pojištění odpovědnosti. Vůči této pohledávce Kanceláře jsou podle § 24 odst. 9 věty druhá zákona č. 168/1999 Sb. solidárními dlužníky provozovatel a řidič vozidla, jehož provozem byla způsobena škoda, přičemž řidič vozidla pouze tehdy, pokud za škodu odpovídá (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. 25 Cdo 931/2008, ze dne 22. 9. 2011, sp. zn. 23 Cdo 648/2009, a ze dne 10. 1. 2011, sp. zn. 23 Cdo 4373/2010). Jestliže v případě plurality odpovědných subjektů (řidiče a provozovatele vozidla) závisí na pojistiteli, vůči kterému z nich (případně zda vůči oběma) uplatní své postihové právo vyplývající z § 24 odst. 9 zákona č. 168/1999 Sb. (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. 32 Cdo 2837/2007, ze dne 11. 3. 2008, sp. zn. 25 Cdo 1778/2007, ze dne 13. 8. 2008, sp. zn. 25 Cdo 2871/2007, ze dne 20. 7. 2010, sp. zn. 32 Cdo 2875/2009, ze dne 22. 9. 2010, sp. zn. 23 Cdo 648/2009, ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4321/2008, ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4173/2009, ze dne 10. 1. 2011, sp. zn. 23 Cdo 4373/2010, nebo ze dne 12. 8. 2013, sp. zn. 32 Cdo 3050/2011), pak uplatnila-li je žalovaná vůči žalobci, stalo se tak po právu. Žalobce, byť mu z části bylo žalovanou poskytnuto plnění v souladu s § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., je jako solidární dlužník (spolu s řidičem) povinen i toto plnění Kanceláři nahradit, avšak nikoli z titulu jeho bezdůvodného obohacení, ale jako regres podle § 24 odst. 9 zákona č. 168/1999 Sb. To však na závěru o povinnosti žalobce vrátit veškeré poskytnuté plnění nic nemění. Soudy nižších stupňů se při rozhodování o vzájemné žalobě od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu neodchýlily.

31. Dovolací soud se konečně věnoval i poslední části neřešené právní otázky, zda osoba bez pojištění odpovědnosti má právo na vyplacení plnění z garančního fondu podle § 24 odst. 2 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., jestliže by byla povinna toto plnění Kanceláři nahradit podle § 24 odst. 9 téhož zákona.

32. Negativní odpověď na tuto otázku podrobně a přesvědčivě zdůvodnil soud prvního stupně ve svém rozsudku (body 63 až 69), zejména s odkazem na jazykový, systematický i teleologický výklad zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, s nímž se lze ztotožnit.

33. Účelem zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidel je odstranit či zmírnit negativní následky spojené se zvláštní povahou provozu vozidel, jež vyvolává značné riziko vzniku škod. S cílem ochránit zejména případné poškozené ukládá zákon subjektům provozujícím vozidlo povinnost sjednat pojištění, jež by se vztahovalo na odpovědnost za škodu, kterou mohou jeho provozem způsobit (povinné smluvní pojištění). Cíl a smysl zákona, tedy ochrana především poškozených, je realizován (mimo jiné) tím, že pojištění odpovědnosti se vztahuje na každou osobu, která odpovídá za škodu, tedy nejen na pojištěného, ale i na případy, kdy je škoda způsobena například provozem nezjištěného či nepojištěného vozidla. V takovém případě poskytne Kancelář poškozenému plnění z garančního fondu zřízeného za tímto účelem, a současně jí vznikne právo vůči osobám, jež za škodu odpovídají, požadovat náhradu takto poskytnutého plnění. Jestliže podle zásad, jimiž se řídí výklad právních norem, je třeba je interpretovat ve prospěch účelu, který právní norma plní, pak je nutno přijmout takový výklad, aby bylo tohoto cíle dosaženo. Shora popsaný systém, na základě něhož Kancelář kompenzuje poškozenému vzniklou škodu z garančního fondu a vzniká jí současně právo postihu vůči osobám, jež za škodu odpovídají, směřuje nejen k tomu, aby byl poškozený uspokojen, ale současně i k tomu, aby odpovědné osoby takto vynaložené náklady nahradily, neboť jen tak může celý systém fungovat. Je-li poškozený, jemuž má být z garančního fondu plněno, totožný s osobou, jež je povinna toto plnění jeho poskytovateli nahradit, pak účelu příslušných ustanovení zákona [§ 24 odst. 2 písm. b) a odst. 9 zákona č. 168/1999 Sb.] bude dosaženo pouze tehdy, bude-li plnění z garančního fondu takové osobě odepřeno. Jiný výklad by totiž odporoval zásadě vyloučení absurdních

závěrů *(reductio ad absurdum)*, neboť je nepochybně neúčelné, aby totožné plnění bylo Kanceláří vyplaceno s tím, že okamžikem vyplacení by je mohla požadovat zpět. V této souvislosti lze opět odkázat na rozsudek velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. 31 Cdo 3905/2008.

34. Není opodstatněná námitka dovolatele, že uvedený výklad by vedl k odepření zdravotní péče a porušení jeho práva na ochranu zdraví a života ve smyslu čl. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 6 a 31 Listiny základních práv a svobod i k porušení zásad zakotvených v § 1 až 14 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Touto námitkou se soudy nižších stupňů zabývaly se závěrem o její nedůvodnosti (bod 70 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně), s nímž se dovolací soud ztotožňuje. Žalobce rozhodně nezůstává bez nároku na úhradu lékařské péče, neboť standardní péče poskytovaná na základě veřejnoprávních předpisů je plně hrazena z prostředků veřejného zdravotního pojištění. V nepřiznání nákladů na péči nadstandardní není-li na jejich náhradu právní nárok, nelze spatřovat krutost urážející obyčejné lidské cítění. Soudy nižších stupňů při výkladu právních ustanovení respektovaly pravidla a principy ústavně zaručených práv a svobod (včetně čl. 31 Listiny základních práv a svobod).

35. Lze tak ve shodě se soudy nižších stupňů uzavřít, že poškozený provozovatel, jemuž vznikl nárok na plnění z garančního fondu, ale současně podle § 24 odst. 9 zákona č. 168/1999 Sb. povinnost toto plnění Kanceláři nahradit, nemá na výplatu plnění z garančního fondu právo.

36. Jelikož dovolací soud neshledal dovolání důvodným, postupoval podle § 243d písm. a) o. s. ř. a dovolání zamítl.